

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/124/2017
Identifikačné číslo spisu:	1114231518
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1114231518.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. L. E., trvale bytom v B., F. X, proti žalovaným 1/ Naša správcovská, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kocel'ova 17, 2/ F. P., trvale bytom v B., F. X a 3/ M. P., trvale bytom ako žalovaný 2/, o uplatnenie práva prehlasovaného vlastníka nehnuteľnosti a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 10C/203/2014, o dovolaniach žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2015 sp. zn. 7Co/231/2015, zo 4. decembra 2015 sp. zn. 3Co/324/ 2015 a zo 4. decembra 2015 sp. zn. 3Co/325/2015, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a .

Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) prvým dovolaním napadnutým uznesením z 30. apríla 2015 sp. zn. 7Co/231/2015 zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) z 20. februára 2015 č. k. 10C/203/2014 - 42 (ktorým prvoinštančný súd vyhovel návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia a uložil žalovanej 1/ povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťou návrhom bližšie špecifikovanou a povinnosť zdržať sa vykonania dobrovoľnej dražby) tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd mal za to, že správnymi neboli závery súdu prvej inštancie o nevyhnutnosti nariadenia predbežného opatrenia, o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a o osvedčení existencie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy v podobe straty bývania. Odvolací súd naopak považoval dôvody žalobkyne len za argumenty podporujúce tvrdenia v jej žalobe a jej návrh ustálil ako nedostatočne odôvodnený, neosvedčujúci základné predpoklady o pravdepodobnosti žalovaného nároku, pričom absencia tejto obligatórnej náležitosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia má vyústenie v negatívnom výsledku konania o ňom.

2. Ďalším dovolaním napadnutým uznesením zo 4. decembra 2015 sp. zn. 3Co/324/2015 potom odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie z 25. júna 2015 č. k. 10C/203/2014 - 76 (ktorým okresný súd zamietol ďalší návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia) a konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zastavil. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že o rovnakom (predchádzajúcom) návrhu žalobkyne už raz súd rozhodol a nový návrh neobsahuje žiadne nové skutočnosti, resp. zmenené skutkové okolnosti (v porovnaní s prvým návrhom), ktoré by odôvodňovali nové skutkové posúdenie a rozhodnutie, pričom takáto skutočnosť zakladá prekážku veci právoplatne rozsúdenej.

3. Napokon tretím dovolaním napadnutým rozhodnutím v tejto veci je uznesenie odvolacieho súdu zo 4. decembra 2015 sp. zn. 3Co/325/2015, ktorým bolo ako vecne správne potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie z 21. septembra 2015 č. k. 10C/203/2014-97 vyrubujúce žalobkyni súdny poplatok 33,- € za odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2015 č. k. 10C/203/2014 - 76, podľa položky č. 1 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase prijatia rozhodnutia (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Tu odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že argument žalobkyne o jej postavení spotrebiteľky v konaní a o jej oslobodení od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch neobstoí, keďže žalobkyňa nemá v tomto konaní postavenie spotrebiteľky (ako sa sama domnieva). Predmetom konania je nárok žalobkyne nie len voči správcovi bytového domu, ale aj voči žalovaným 2/ a 3/, ktorí sú ďalšími vlastníkami nehnuteľnosti a predmetom konania nie je posudzovanie platnosti zmluvy o výkone správy uzatvorenej podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ale rozhodnutie vlastníkov nehnuteľnosti.

4. Proti všetkým takýmto rozhodnutiam podala dovolania žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“).

5. Prvým dovolaním (napádajúcim uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 7Co/231/2015) argumentovala odňatím jej možnosti konať pred súdom a nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ a § 241 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“), keď k porušeniu práva na prístup k súdu a tým aj zásady rovnosti účastníkov konania malo dôjsť tým, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa nezakladá na pravde, keď nesprávne uvádza, že žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej 1/ nevyjadrila. Namietala, že odvolanie voči uzneseniu súdu prvej inštancie z 20. februára 2015 č. k. 10C/203/2014 - 42 jej bolo doručené až 2. mája 2015, k tomu ale nebola pripojená výzva na vyjadrenie, ona sa však aj napriek tomu k odvolaniu vyjadrila (podaním, doručeným súdu 21. mája 2015, pričom odvolací súd rozhodol už 30. apríla 2015). Odvolací súd absolútne ignoroval jej vyjadrenie, ktoré práve mohlo prispieť k odstráneniu nejasností. Dovolateľka považuje tento postup súdu za odnímajúci jej možnosť realizácie jej procesných práv v konaní a svoje tvrdenia podporuje rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) sp. zn. 5MCdo 15/2009. Zároveň má za to, že sa súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci tým, že neaplikoval relevantnú právnu úpravu, ktorú nepodrobil posúdeniu ústavnoprávnej udržateľnosti, čím došlo k porušeniu ústavných práv žalobkyne na ochranu majetku a ochranu obydlia v zmysle článku 19 a 20 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len Ústava“). Opiera sa pritom o rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) zn. Pl. ÚS 47/2004 z 8. marca 2005, ktorým bolo zrušené ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o verejných dražbách z dôvodu, že umožňovalo nútenú dražbu majetku bez toho, aby pohľadávka bola priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím alebo iným kvalifikovaným aktom poskytujúcim záruku vierohodnosti a kontrolovateľnosti, pričom otázky, ktoré musí v právnom štáte zodpovedať súd, zákonodarca zveril do rúk dražobníka (živnostníka). Dovolateľka sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia s tým, že v prípade vykonania dražby by prišlo k neprimeranému zásahu do jej práv na obydlie a na jej súkromný život a zamietnutím jej návrhu došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), keď k porovnaniu odkázala na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 13/2000 v spojení s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva v prípadoch Stanková vs. Slovenská republika alebo Paulić vs. Chorvátsko a Cosić vs. Chorvátsko o nevyhnutnom zabezpečení

možnosti dotknutej osoby obrátiť sa na nezávislý a nestranný súd). Zároveň má dovolateľka za to, že tým, že súd neprihliadol na jej spotrebiteľský záujem, porušil jej práva spotrebiteľky garantované článkom 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, a napokon aj čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dovolateľka namieta skutočnosť, že k Zmluve o výkone správy z 1. augusta 2011 nikdy nepristúpila, nepodpísala ju a ani nesúhlasila s dobrovoľnou dražbou na jej byt. Uznesenie odvolacieho súdu preto navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (nové rozhodnutie).

6. Druhé dovolanie (voči uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 3Co/324/2015) odôvodnila dovolateľka rovnako odňatím jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., keďže nemala možnosť oboznámiť sa s vyjadreniami žalovaných 1/ a 3/ k jej odvolaniu voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2015 č. k. 10C/203/2014 - 76 (ktoré jej súd nedoručil a o ktorých sa dozvedela až z odôvodnenia uznesenia krajského súdu). Dovolateľka nesúhlasí s tvrdeniami žalovanej 3/ v jej vyjadrení, ktoré sú nepravdivé, pričom sa proti nim nemohla brániť, keďže jej vyjadrenie nebolo doručené. Odopretie práva oboznámiť sa s vyjadreniami žalovaných považuje za porušenie jej ústavného práva na prístup k súdu, zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy (na podporu svojich tvrdení uvádza nálezy ústavného súdu zn. II. ÚS 143/2002 a zn. II. ÚS 14/2001). Vzhľadom na uvedené navrhla i toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie rozhodnutie.

7. Napokon tretím dovolaním dovolateľka navrhla zrušenie uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 3Co/325/2015 (i v tomto prípade s vrátením veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie), nepovažujúc ani toto rozhodnutie za správne a zotrvávajúc na tom, že vyrubením súdneho poplatku, napriek jej oslobodeniu (ako spotrebiteľky) od poplatku, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a odopreté právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy (s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu v jeho veciach sp. zn. IV. ÚS 162/1999, II. ÚS 143/2002, II. ÚS 14/2001). Dovolateľka považuje zmluvu o výkone správy v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov za spotrebiteľskú zmluvu, v súvislosti s ktorou sa uplatňuje režim § 4 ods. 2 písm. za/ zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého vyplýva osobné oslobodenie žalobkyne od súdnych poplatkov (na podporu ktorej argumentácie poukázala i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2010 sp. zn. 5Co/140/2010).

8. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákona č. 87/2017 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však všetky dovolania tu boli podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky ich prípustnosti posudzoval podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolaní, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (v čase podania dovolaní v prejednávanej veci § 10a ods. 1 O. s. p., dnes § 35 C. s. p.) po zistení, že všetky dovolania boli podané v stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) na to oprávnenou osobou s vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa v odbore právo (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) prípustnosť dovolaní. Dospel pritom k záveru, že všetky tri dovolania tu smerujú proti takým rozhodnutiam, proti ktorým dovolanie nie je prípustné a je preto potrebné ich odmietnuť.

10. Dovoláním šlo podľa rozhodnej úpravy procesného práva napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239.

11. Ustanovenie § 239 O. s. p. v odsekoch 1 až 2 pripúšťalo dovolanie proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu a za určitých podmienok aj proti potvrdzujúcemu uzneseniu (ak a/ odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, keďže má ísť po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu alebo b/ ide o uznesenie o priznaní, príp. nepriznaní účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky). Podľa odseku 3 rovnakého zákonného ustanovenia však dovolanie nebolo prípustné, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach o veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

12. Prvým predmetom preskúmania dovolacím súdom je dovolanie smerujúce proti zmeňujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2015 sp. zn. 7Co/231/2015, vo veci návrhu žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia. Pokiaľ ide o zmeňujúce uznesenie, v závislosti na výsledku konania na odvolacom súde by za iných okolností bolo dovolanie voči takému rozhodnutiu prípustné (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), nakoľko však predmetom rozhodovania tu bolo predbežné opatrenie, prípustnosť dovolania výslovne vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p.

13. Dovolanie by vzhľadom na práve uvedené mohlo byť procesne prípustné len, ak by v konaní, v ktorom bolo dovolaním napádané uznesenie vydané, došlo k niektorej z procesných vád zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/ alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľky o existencii niektorej vady uvedenej v práve odcitovanom ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k takejto vade skutočne došlo.

14. Dovolaťka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

15. Najvyššiemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľky, podľa ktorej jej mal odvolací súd svojím postupom odňať možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) tým, že jej neumožnil sa včas vyjadriť k odvolaniu žalovanej 1/ voči uzneseniu súdu prvej inštancie a rozhodol skôr, než bolo súdu doručené jej vyjadrenie, a tak tiež v odôvodnení nesprávne uviedol, že sa žalobkyňa k odvolaniu nevyjadřila.

16. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil strane (skôr účastníkovi konania) realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok, resp. iný predpis procesného práva dával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

17. V prejednávanej veci podľa dovolacieho súdu nebolo z čoho usúdiť na výskyt dovolaním tvrdenej zmätočnostnej vady. Obsah spisu totiž potvrdzuje, že odvolanie (na č. l. 44 - 47 spisu), ktoré podľa žalobkyne jej nebolo včas doručené, bolo vypravené na expedovanie kanceláriou súdu dňa 9. apríla 2015 a na pošte bolo uložené pre neúspešný pokus o doručenie žalobkyne s výzvou na opakované doručenie

už dňa 13. apríla 2015. Dňa 14. apríla 2015 sa uskutočnil ďalší pokus o doručenie zásielky. K faktickému prevzatíu zásielky žalobkyňou došlo až 2. mája 2015 a pokiaľ uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané už 30. apríla 2015, stalo sa tak skôr, než dovolateľka prevzala odvolanie žalovanej 1/ a z povahy veci tak muselo byť vylúčené, aby komukoľvek (vrátane odvolacieho súdu) mohol byť v čase rozhodovania odvolacieho súdu prvým uznesením známy obsah vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu (ktoré i súdu prvej inštancie bolo doručené až tri týždne po rozhodnutí o odvolaní).

18. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súčasťou zásielky nebola aj výzva na vyjadrenie sa k odvolaniu, tu je namieste upriamiť pozornosť na ustanovenie § 209a O. s. p., podľa ktorého ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete („Ak sa aj napriek výzve súdu odvolanie nedoplní alebo ak ide o oneskorené odvolanie alebo podané tým, kto naň nie je oprávnený, predloží súd prvého stupňa odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu.“), doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili (odsek 1) a len čo všetkým účastníkom uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu, predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu. Z uvedeného je zrejmé, že povinnosť súdu „trpezlivo čakať“ na uplynutie lehoty účastníkom konania na podanie odvolania voči rozhodnutiu aj ďalšej lehoty na vyjadrenia k odvolaniu a tiež povinnosť vyzývania na vyjadrenie je tu len v prípade, že ide o úkony vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej. V prejednávanej veci je však vecou samou (na základe žaloby žalobkyne) požiadavka na neúčinnosť rozhodnutia žalovaných 1/ až 3/, prijatého v podobe uznesenia z 5. novembra 2014, ktorým schválili vykonanie dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne. Ak sa až následným podaním (v priebehu konania začatého spomínanou žalobou) žalobkyňa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovaným 1/ až 3/ povinnosť zdržať sa podania návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby a samotného vykonania dražby, rozhodnutie o predbežnom opatrení tu nemá charakter rozhodnutia vo veci samej a súdu nevyplývala zo zákona povinnosť čakať na vyjadrenie dovolateľky k odvolaniu ani ju vyzývať na takéto vyjadrenie.

19. Súd prvej inštancie tak postupoval v súlade s ust. § 209a ods. 1 aj 2 O. s. p., keď doručoval odvolanie žalovanej 1/ žalobkyňi a bez zbytočného odkladu, teda bez vyčkania na doručenkú aj na vyjadrenie, predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Tu je inak namieste tiež poukázať (za účelom podpory požiadavky na bezodkladnosť predkladania spisov vo veciach predbežných opatrení odvolacím súdom), aj na zákonnú lehotu, ktorú bol súd (odvolací) povinný dodržať v zmysle § 217 ods. 1 veta druhej O. s. p. a rozhodnúť o odvolaní žalovanej 1/ bezodkladne najneskôr do 30 dní. V tomto prípade dodržiavanie lehôt a bezodkladné predkladanie spisu na rozhodnutie je v záujme účastníka konania a nie v jeho neprospech. Primeraná plynulosť, či v tomto prípade skôr rýchlosť konania je súčasťou balíka ústavných práv zaručujúcich každému právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (úvod čl. 48 ods. 2 Ústavy).

20. Dovolateľka v dovolaní uplatnila aj dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (súdom nižších inštancií vyčíta, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci); k týmto argumentom v dovolaní však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikaturu, podľa ktorej k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/ 2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (i keby bol prípadne opodstatnený) dovolací súd v tomto konaní nemôže prihliadať. Nakoľko nebolo možné prípustnosť dovodiť ani z tohto dovolacieho dôvodu, nezostalo iné len dovolanie voči prvému napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu ako neprípustné odmietnuť podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania dovolacieho súdu, teda podľa § 447 písm. c/ C. s. p. bez toho, aby šlo skúmať vecnú správnosť napádaného uznesenia odvolacieho súdu.

21. Druhým predmetom preskúmania dovolacím súdom je dovolanie smerujúce proti uzneseniu

odvolacieho súdu zo 4. decembra 2015 sp. zn. 3Co/324/2015, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zamietajúce v poradí druhý návrh žalobkyne na predbežné opatrenie a zároveň zastavil konanie o takomto návrhu (keďže mal za to, že druhý návrh je len prevzatím toho prvého bez existencie nových skutočností, o ktorých by súd v rámci skoršieho skutkového posúdenia nerozhodoval). Dovolanie tak smeruje proti uzneseniu zastavujúcemu konanie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení, voči ktorým dovolanie pripúšťa ustanovenie § 239 O. s. p. (porovnaj vyššie body 11 a 12 odôvodnenia tohto uznesenia najvyššieho súdu). Dovolanie by tak rovnako ako v prípade dovolania voči prvému uzneseniu odvolacieho súdu bolo prípustné len, ak by v konaní, v ktorom bolo dovolaním napádané uznesenie vydané, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. (bližšie v bode 13 odôvodnenia). Dovolaciemu súdu preto aj tu ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľky, podľa ktorej jej mal odvolací súd svojím postupom odňať možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) tým, že nemala možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaných 1/ a 3/ k jej odvolaniu voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2015, č. k. 10C/203/2014 - 76, ktoré jej súd nedoručil a o ktorých sa dozvedela až z odôvodnenia uznesenia krajského súdu, pričom podľa tvrdenia dovolateľky sa tieto vyjadrenia nezakladajú na pravde.

22. K namietanej vade konania možno spomenúť aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež len „ESLP“) z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (ďalej tiež len „vec Trančíková“). ESLP sa v rozsudku, o ktorom je reč, zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. Dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. V prejednávanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odvolanie žalobkyne proti uzneseniu súdu prvej inštancie bolo preukázateľne doručené žalovaným 1/ až 3/ (por. č. l. 96 spisu s doručenkami k nemu pripojenými). Žalovaná 1/ aj žalovaná 3/ (ktorá doručila svoje vyjadrenie elektronicky prostredníctvom právneho zástupcu žalovanej 1/) sa k odvolaniu i písomne vyjadrili (tu por. č. l. 99 - 114 p. v.), takéto ich vyjadrenie ale žalobkyni doručené nebolo.

24. Ani pri posudzovaní postupu odvolacieho súdu, resp. jemu predchádzajúceho postupu súdu prvej inštancie (za ktorého správnosť následným rozhodnutím o odvolaní prevzal zodpovednosť odvolací súd) z tohto uhla pohľadu podľa názoru dovolacieho súdu nešlo dospieť k záveru o postupe ktoréhokoľvek z nižších súdov na ujmu procesných práv žalobkyne. I keď je pravdou, že žalovaní 1/ a 3/ sa k odvolaniu žalobkyne proti uzneseniu prvoinštančného súdu vyjadrili a takéto vyjadrenia žalobkyni prvoinštančným ani odvolacím súdom doručené neboli (pre opačný záver spis neobsahuje žiaden podklad), takéto opomenutia zásah do procesných práv žalobkyne spôsobom popísaným v rozsudku ESLP vo veci Trančíková privodiť nemohli. Takýto záver bol namieste nielen preto, že odvolací súd uvedené vyjadrenia nepovažoval pre svoje rozhodnutie (o odvolaní) za prínosné (užitočné, resp. významné) - keďže to by v duchu záverov z rozsudku vo veci Trančíková samo osebe nepotrebnosť oboznamovania (protistrany toho, kto podanie urobil, s jeho obsahom) nespôsobovalo, ale preto, že vyjadreniam žalovaných 1/ a 3/ v tejto konkrétnej veci (majúcemu sa inak doručiť protistrane) chýbal jeden z atribútov definovaných ESLP a síce, že podanie je formulované aj ako právna (rozumej nielen skutková) argumentácia - nakoľko vo vyjadreniach oboch žalovaných 1/ aj 3/ niet žiadneho vlastného právneho argumentu, ktorý by mohol odvolacím súdom napokon vyslovený názor podporiť alebo s ktorým by šlo aspoň polemizovať.

25. Nakoľko nebolo možné prípustnosť druhého dovolania dovodiť ani z tohto dovolacieho dôvodu, dovolací súd ani v tomto prípade nemal inú možnosť než dovolanie ako neprípustné odmietnuť taktiež podľa § 447 písm. c/ C. s. p. bez toho, aby súd skúmal vecnú správnosť napádaného uznesenia

odvolacieho súdu.

26. Napokon posledným tretím predmetom preskúmania dovolacím súdom je dovolanie smerujúce proti potvrdzujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/325/2015, ktorým sa odvolací súd stotožnil s vyrubením súdneho poplatku žalobkyni vo výške 33,- eur za odvolanie proti uzneseniu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, keď nesúhlasil s odvolacím argumentom žalobkyne o jej postavení spotrebiteľky a toto jej tvrdenie vyvrátil svojím odôvodnením. V tomto dovolaní dovolateľka len zopakovala svoje tvrdenia z odvolania.

27. Aj tu dovolací súd musel dospieť k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. (bod 10 vyššie), keďže toto napádané uznesenie má charakter ďalšieho z uznesení, pri ktorých rozhodné právo prípustnosť dovolania výslovne vylúčilo (uznesenia o súdnych poplatkoch).

28. Dovolací súd aj tu preskúmal prípustnosť dovolania i z pohľadu možného výskytu niektorej z väd podľa už vyššie spomínaného ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p., nezistil však, že by konanie, či jeho výsledok (uznesenie odvolacieho súdu) bol postihnutý ktoroukoľvek takouto vadou. To platilo aj o vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., na ktorú poukazovala dovolateľka.

29. Hoci dovolateľka aj v tomto prípade namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím aj prvoinštančným súdom, keď súdy nevyhodnotili správne jej postavenie spotrebiteľky, to (samo osebe) prípustnosť dovolania nezakladá a dovolací súd by mal možnosť tu uvádzanou námietkou sa zaoberať len vtedy, ak by dovolanie bolo prípustné.

30. Vzhľadom k tomu, že všetky tri dovolania žalobkyne neboli podľa § 239 O. s. p. prípustné, preukázaná tu ani v jednom prípade nebola tvrdená vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné zmatečnosťné vady (v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.), najvyšší súd o všetkých dovolaniach žalobkyne rozhodol spôsobom vyplývajúcim z prvej vety výroku tohto jeho uznesenia (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

31. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu v prípade všetkých dovolaní zavinila ich neprípustnosťou žalobkyňa a právo na náhradu trov tohto konania preto vzniklo jej procesným súperom, teda žalovaným 1/ až 3/ (§ 453 ods. 1 a § 256 ods. 1 per analogiam C. s. p.). To sa netýkalo tretieho dovolania, kde šlo o procesnoprávny vzťah medzi poplatníčkou a štátom, do ktorého žalovaní zapojení neboli. Pretože však žalovaným 1/ až 3/ preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd im žiadnu náhradu nepriznal (v ktorej procesnej situácii tak odpadol i dôvod dvojfázového rozhodovania o trovách konania, predpokladaný novou úpravou procesného práva, v tejto súv. por. i § 262 C. s. p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.